

i que vestien de negre com a negació del color i del temps que els tocava viure.

una conversa amb els *punks* i els *mods* de la lleteria. No cal dir que són gent simpàtica; «Fofó», «Fraga» o la «Pimpinela Escarlata», representen alguns dels malnoms amb què es coneixen els uns a als altres. La paraula merda va d'un costat a l'altre com si fos una pilota de ping-pong. Entre rialles i cerveses de litre que paga un servidor, algú s'ho pren amb serietat i comenta la falta d'alternatives: «No treballe, no estudie i mon pare és a l'atur. No puc demanar-los diners, ixes al carrer sense un duro. Què puc fer? Aleshores em pega per anar de *cantarín*.» I em mostra el cabell estil Rodríguez Sahagún, les ulleres fosques i la vestimenta. «Les drogues, al contrari del que pensa la gent, no ens interessen.»

És possible que siga un tòpic, però, en definitiva, el fons de la qüestió és la falta de perspectives. No hi ha *punks* fills de la burgesia; *tecnos*, en tot cas. Coentor que circula pel barri de Jerusalem i la Gran Via. És fàcil ser modern quan es disposa de tot un futur per davant. La música *techno* dona ritme a un cos regat amb whisky, mentre que el *punk* nega de cervesa barata carn de suburbi. Com una divisió de classes actualitzada. Entre l'elogi incondicional i el rebuig immoderat, sovint s'oblida, en parlar d'aquest tema, l'estranya lucidesa —pessimista i autodestructiva, si es vol, però ben realista i concreta— que anima els seus discursos i les seues actituds. I una virtut irritant, però impagable: deixar descol·locats, sense resposta, tots els qui queden fora: «El sistema et penetra, tio.» És només un moment, però te n'ixes de la lleteria amb la sensació que ets un imbècil. Després et recuperes.

Pocs, però cridaners

La música ferotge del reducte «punk»

Joan BENLLOCH

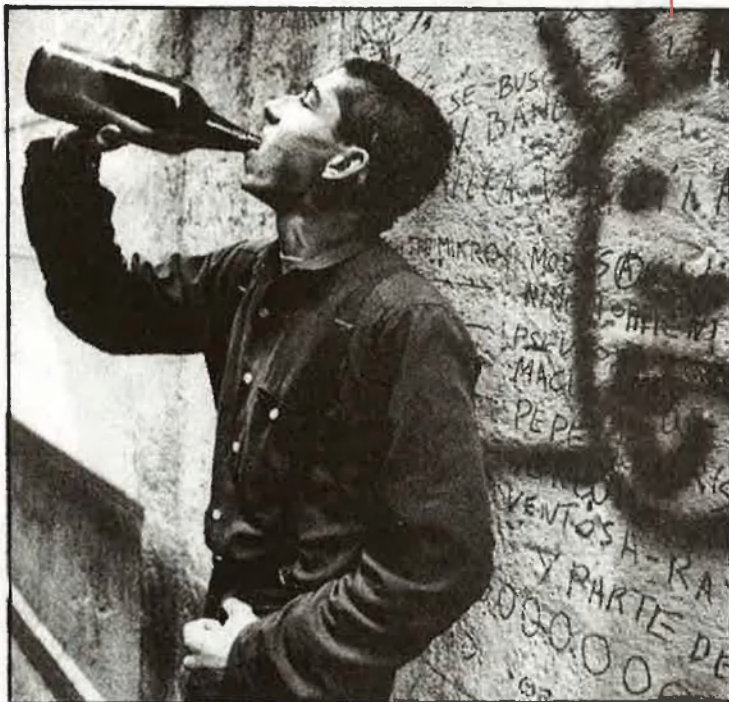
Doncs si, encara que sembla estrany, el moviment *punk*, *hard-punk*, *after-punk* o com vulga dir-se, ha arrelat en diversos punts de la geografia estatal. I, ben segur, València és el reducte més pintoresc d'aquest centenars de *punks* urbans. En són pocs, però s'han unit com una pinya a una idea comú i a una forma diferent de veure les coses. D'alguna manera, representen un sector de joves irritats que desitgen trencar amb tot el que la societat els ha deixat.

L'udol rebel

Amb noms agressius i molt significatius, Seguridad Social, Interterror, Urgente, Extrema Cordialidad Homicida o Nuevo Ejército de Salvación, aquests grups són formats per gent molt jove i inexperta musicalment, que compensa aquesta deficiència amb una rebel·lia, amb motius o sense, com a única senya d'identitat. Tots ells fan una música estrident, terriblement agressiva i sense cap classe d'adorn. De vegades, se'ls acusa de reaccionarisme ideològic en les lletres o de prendre una postura masculista i tancada en certs moments. Tot això sense comprendre que aquesta actitud és simplement una arma que utilitzen per atacar allò que ells mateixos detesten.

«Punkies»: parlem-ne

El panorama musical canvia, d'un dia a l'altre, radicalment. Encara que,

entre els *punkies*, això no s'esdevé amb la mateixa velocitat. I és que, el *punk*, és un cercle tancat on l'evolució és lenta. Quasi podríem dir que són els mateixos de sempre. Els mateixos que un dia van començar l'aventura *punk* a València i que, a base de caboteria, han aconseguit subsistir en aquesta ciutat amb una clara tradició tecnòfila.

I, ara, parlem-ne: Seguridad Social és un trio amb una feresa quasi primitiva. Capaç de fer les lletres més misògines: ...te- encontré / entre los escorbros / y no te dejaré escapar / hace tiempo que buscaba una chica así / ahora que estás a mi lado / me siento feliz... / Cuando llegue a casa / te desataré / y te quitaré el bozal / y me dejaré morder...» Tenen

Els grups estan formats per gent molt jove i inexperta musicalment. Fan una música estrident, terriblement agressiva i sense concessions de cap mena.

desimboltura i una gran força a l'escenari, que es trameten quan interpreten temes com «Luci es una estúpida» o «Mi almohada está preñada».

Interterror és un altre dels grups que trobem al moviment *punk* local. Amb una imatge dura, són una classe de *ragazzi di vita* passolinians, de terroristes culturals, que llancen, a través de les seues cançons, tota una crítica social. Són, ben segur, els més coneguts, i la seua particular versió de Lili Marlen ha arribat a convertir-se en una espècie d'himne *punk*.

Sarcàstics i amb una postura molt clara de guerrillers anarquistes, Extrema Cordialidad Homicida són considerats com una mena d'ideòlegs del moviment *punk*. Per a ells, el *punk* no és només una forma de divertir-se el dissabte de nit, i això es fa palés en els *fanzines* i els llibres que publica el grup.

La música d'Urgente, grup *punk* d'Alacant, se sent junt a la d'altres grups de l'Estat espanyol. Fan una música forta i s'han compromés amb el medi polític-social. Cançons com «Dispuestos a matar» o la popular «Radio Alicante muerta» ens ho demostren: «...vamos a quemar vuestras frecuencias / y asesinar vuestra radio técnica / vamos a preparar una contienda / y destruir todas las ondas. / Vamos a ensuciar vuestros programas / y arrasar a vuestras empleadas»...

Finalment, hi ha N. E. S. (Nuevo Ejército de Salvación), la millor definició dels quals seria la de caòtics. Imperfectes i molt joves, han estat els darrers a enganxar-se (musicalment) al moviment *punk* valencià.